

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MObdV/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	1000899439
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1000899439.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu ST. NICOLAUS, a. s., 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, IČO: 31 563 066, zastúpeného JUDr. Evou Markovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Letná 5, pracovisko: Líščie nivy 7, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, o zaplatenie 5 407 969,82 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 49 Cb 59/2000, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2011, č. k. 1 Obo 107/2010-702, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 1 Obo 107/2010-702 zo dňa 31. mája 2011 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 49 Cb/59/2000-606 z 11. marca 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom z 11. marca 2010 č. k. 49Cb/59/2000-606, rozhodujúc vo veci v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho (č. l. 537), rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 407 969,82 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu zisťoval, kedy a v akej sume boli poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi. Z takto doplneného dokazovania mal za to, že žalovaný jednoznačne nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov VÚB banky právnomu predchodcovi žalobcu. Otvorením úverového účtu klientom tak, ako to uvádza aj informácia z L., a. s., P., zo 16. februára 2010, mal za potvrdené predchádzajúce zistenie, že úver podľa úverovej zmluvy č. XX a úverovej zmluvy č. XXX nebol žalobcovi, resp. jeho právnomu predchodcovi, nikdy reálne poskytnutý. Z toho vyvodil, že žalovanému prijatím plnenia v sume 162 920 499,-- Sk od žalobcu vznikol podľa ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka neoprávnený majetkový prospech. K uplatnenej námietke premlčania prvostupňový súd uviedol, že táto bola riešená v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2005 (č. l. 357) a preskúmaná v rámci odvolacieho konania, a jeho záver, v

nadväznosti na záver obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2009, nebol spochybnený. Uznan preto právny nárok žalobcu za oprávnený.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v sume 579 314,67 eur.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom z 31. mája 2011 č. k. 1 Obo 107/2010-702, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že k ich náhrade zaviazal žalovaného voči úspešnému žalobcovi v sume 22 501,-- eur.

Odvolací súd, stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, procesne vytkol prvostupňovému súdu stružnosť rozsudku. Na margo jeho stružnosti však dodal, že s prihliadnutím na dĺžku konania a prejednávanie veci viackrát prvostupňovým súdom v dôsledku zrušenia jeho rozsudku odvolacím i dovolacím súdom, pokiaľ dôsledne zainteresovaní na tomto spore poznali obsah spisov a listinné dôkazy, nespôsobilo ani jeho stručné odôvodnenie nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd pri rešpektovaní ust. § 212 ods. 1 O. s. p. zosúladiť dôkazy, vyhodnotil ich, a vyvodil právny záver, berúc do úvahy odvolanie žalovaného. Nutnosť vyodenia právneho záveru na základe rozsiahleho odôvodnenia, odôvodnil odvolací súd tým, že toto bolo možné za terajšieho stavu konania len tak, že počnúc samotným návrhom vyhodnotil dôkazy, na ktoré sa odvoláva žalobca, v konfrontácii s právnymi názormi odvolateľa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktoré bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 č. k. 1 Obdo V 41/2011-794. Dovolací súd nevzhliadol existenciu vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a ďalšie vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené a dovolanie nie je v danom prípade prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O. s. p. - nedošlo k odchýleniu sa odvolacieho súdu od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Na podnet žalovaného podal generálny prokurátor v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 702) mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. žiadajúc, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol porušený zákon, pretože konanie v danej veci je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.) a rozsudok odvolacieho súdu je aj rozhodnutím spočívajúcim na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Vytkol odvolaciemu súdu nedôsledné riadenie sa ust. § 213 ods. 1, ods. 3 O. s. p., § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 142 ods. 1 O. s. p. Podľa generálneho prokurátora, podanie mimoriadneho dovolania vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania na strane žalovaného, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Generálny prokurátor dôvodil tým, že v danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením z 29. júna 2009 č. k. 4 Obo 150/2008-537 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2005 č. k. 49Cb/59/2000-357 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v rozsudku č. k. 1 Obdo V 66/2007-509 „nariadil, aby odvolací súd sa vysporiadal s otázkou, či na základe sporných úverových zmlúv č. XX a č. XXX boli aj skutočne finančné prostriedky poskytnuté právnomu predchodcovi žalobcu, prípadne v akej výške“, bola vec odvolacím súdom vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie „v ktorom doplní dokazovanie v naznačenom smere“.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. marca 2010 č. k. 49Cb/59/2000-606 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť 5 407 696,83 eur žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a že žalovaný je ďalej povinný zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi v sume 579 314,67 eur k rukám jeho právneho

zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Generálny prokurátor uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa bol odôvodnený tým, že súd podľa uznesenia odvolacieho súdu (č. 1. 537) zisťoval, kedy a v akej sume boli poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi. Z takto doplneného dokazovania mal súd za preukázané, že „žalovaný jednoznačne nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov VÚB banky právnenému predchodcovi žalobcu“ a mal za potvrdené „zistenie, že úver podľa úverovej zmluvy č. XX a č. XXX nebol žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi, nikdy reálne poskytnutý“ a plnenie prijaté žalovaným považoval preto za neoprávnený majetkový prospech, ktorý má byť podľa Hospodárskeho zákonníka vydaný žalobcovi.

Rozsudkom odvolacieho súdu bolo rozhodnuté o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa a o tom, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 22 501,-- eur do 3 dní k rukám jeho právnej zástupkyne.

Rozsudok odvolacieho súdu bol odôvodnený tým, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne. Odvolací súd „zosúladil dôkazy, vyhodnotil ich“ (str. 23 rozsudku odvolacieho súdu). Tak dospel aj k zisteniu (str. 26), že v danej veci pri úverovej zmluve č. XX „nedošlo k dohode o celom jej obsahu a vôbec nemožno vyvodit’ z vykonaného dokazovania, že táto zmluva vznikla“.

Podľa názoru generálneho prokurátora z rozsudku súdu prvého stupňa nevyplývalo, že by súd prvého stupňa zistil skutkový stav tak, že by u niektorej z úverových zmlúv zistil jej nevzniknutie alebo neplatnosť. Naopak, v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa sa uvádzajú zistenia o úvere „podľa úverovej zmluvy č. XX a úverovej zmluvy č. XXX“. Rozsudkom súdu prvého stupňa bolo naopak rozhodnuté po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, v odôvodnení zrušujúceho uznesenia (č. 1. 537) uviedol, že išlo o platné úverové zmluvy.

Z uvedeného generálny prokurátor vyvodil, že odvolací súd dospel k iným skutkovým zisteniam o úverovej zmluve č. XX ako súd prvého stupňa, avšak bez toho, že by sám vykonal dokazovanie. Postupoval tak, podľa jeho názoru, v rozpore s § 213 ods. 1 a 3 O. s. p. a v rozpore so zásadou priamosti a ústnosti, na ujmu realizácie procesných práv účastníkov konania - osobitne práva vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a ku skutkovým zisteniam a práva navrhovať vo vzťahu k nim ďalšie dôkazy. Konštatoval preto, že konanie v danej veci je takto postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Podľa názoru generálneho prokurátora bol rozsudok odvolacieho súdu aj rozhodnutím spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Za nesprávne právne posúdenie veci považoval, že podľa rozsudku odvolacieho súdu „Ostatné listinné dôkazy, na ktoré sa odporca odvoláva, počnúc už svojím vyjadrením na návrh navrhovateľa (postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu, dohoda o prevzatí pohľadávky, ale aj ostatné doklady), nemohli meniť právnu situáciu, ktorá tu bola založená zákonom.“ (str. 30 rozsudku odvolacieho súdu). Právne úkony účastníkov konania a ich právnych predchodcov, ktoré majú vzťah k plneniu (postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu a ďalšie) sú pre posúdenie danosti právneho dôvodu tohto plnenia nepochybne právne významné, a preto rozhodnutie o nároku na vydanie majetkového prospechu, ktoré sa týmito úkonmi nezaoberá a na ne neprihliada, spočíva, podľa úsudku generálneho prokurátora, v nesprávnom posúdení veci.

Záver rozsudku odvolacieho súdu o „právnej situácii, ktorá tu bola založená zákonom“ (str. 30 rozsudku odvolacieho súdu) môže v súvislostiach tohto rozhodnutia znamenať, že v danej veci je zo zákona vylúčené, že by došlo k skutočnému poskytnutiu finančných prostriedkov z úveru, a preto za nesprávne právne posúdenie veci považuje aj tento záver v uvedenej súvislosti.

Za nesúladný s ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka označil generálny prokurátor záver odvolacieho súdu, že „zmluvy uzavreté pred účinnosťou Obchodného zákonníka a do jeho účinnosti neboli splatené sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, keďže ide o tzv. bankové obchody“ (str. 29 rozsudku

odvolacieho súdu).

Mal tiež za to, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci došlo aj tým, že rozsudok súdu prvého stupňa bol rozsudkom odvolacieho súdu potvrdený aj v časti o náhrade trov konania žalobcovi, medzi ktoré trovy patria podľa odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa aj 4 000 000,-- Sk ako náhrada súdneho poplatku za žalobu, odvolania a dovolanie. Keďže podľa spisu (obal spisu, č. l. 230 - obal spisu, č. l. 232 - obal spisu a č. l. 472a) žalobca zaplatil súdne poplatky vo výške 3 100 000,-- Sk, došlo k nesprávnej aplikácii ust. § 142 ods. 1 O. s. p. V časti IV odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 608) sa namietalo aj nesprávne vyčíslenie náhrady trov konania.

Generálny prokurátor vzhliadol nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom aj v časti, v ktorej bolo rozhodnuté, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 22 501,-- eur do troch dní k rukám jeho právnej zástupkyne. Podľa odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu „Výška trov odvolacieho konania je 22 501,-- eur a pozostáva z dvoch právnych úkonov za poskytnutie právnej pomoci a jedného úkonu v 1 tak, ako boli vyčíslené vo vyúčtovaní právnej zástupkyne z 25. 05. 2011“. Vo vyúčtovaní trov odvolacieho konania z 25. mája 2011(č. l. 696) sú uplatnené tri úkony, medzi nimi aj úkon „v prípade konania pojednávania určeného na deň 31. 05. 2011“, pri ktorom je odmena uplatňovaná v plnej výške: 11 243,09 eur + paušál + DPH. Podľa zápisnice o pojednávaní konanom 31. mája 2011 (č. l. 701) sa ale zástupca žalobcu tohto pojednávania nezúčastnil. K uvedenému došlo, podľa generálneho prokurátora, nesprávnou aplikáciou ust. § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého sa náhrada môže priznať iba u tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol vyhovieť mimoriadnemu dovolaniu. Žalobca navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť a uplatnil si trovy dovolacieho konania vo výške 13 500,86 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 26. marca 2013 č. k. 1M ObdoV 3/2012-869 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v sume 13 500,86 eur.

Dovolací súd mal za to, že závery generálneho prokurátora nie sú opodstatnené. Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nebol porušený zákon v ust. § 213 ods. 1, ods. 3 O. s. p., § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 142 ods. 1 O. s. p. Neboli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ust. § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243e ods. 1 O. s. p.

Pred ozrejmnením dôvodov vedúcich dovolací súd k zamietnutiu mimoriadneho dovolania, dovolací súd poukázal na skutočnosť, že v danej veci bolo už pred podaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 702), t. j. pred 21. júnom 2012, rozhodnuté o dovolaní žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 702), a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, č. k. 1 ObdoV 41/2011-794 z 29. februára 2012, právoplatnom 10. apríla 2012, ktorým dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení dovolací súd uviedol, že z obsahu podnetu na podanie mimoriadneho dovolania je zrejmé, že žalovaný žiada, aby generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie proti uvedeným rozsudkom súdov nižších stupňov z totožných dôvodov, ktorými žalovaný odôvodňoval i podanie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 702).

Dovolací súd rozhodujúci o dovolaní žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 702) pripustil, že sa vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nezaoberal, pretože dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., avšak pri posudzovaní dovolateľom vytkutej vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. sa obsérne venoval ozrejmneniu neprípustnosti dovolacích námietok ohľadne žalovaným tvrdenej existencii odňatia mu možnosti konať

pred súdom, ktoré boli identické s jeho dôvodmi dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., čo potvrdzuje dovolací súd na str. 8 v druhom odseku svojho uznesenia (č. l. 794).

Dovolací súd dodal, že aj za situácie, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania (§ 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.) sú totožné s dovolacími dôvodmi (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.), ktorými sa dovolací súd zaoberal už v skoršom a v čase podania mimoriadneho dovolania právoplatnom (právoplatnosť nadobudlo 10. apríla 2012) uznesení (č. l. 794), musia byť predmetom preskúmania v tomto konaní o mimoriadnom dovolaní, pretože uznesenie dovolacieho súdu (č. l. 794) nie je možné považovať za res iudicata vo vzťahu k rozhodnutiu o predmetnom mimoriadnom dovolaní.

Pozornosti dovolacieho súdu neuniklo, že žalovaný podal 22. augusta 2011 na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. augusta 2012 č. k. IV. ÚS 424/2012-39 odmietol.

Na margo dovolacieho dôvodu podľa § 243f písm. b/ O. s. p., ktorého existenciu videl generálny prokurátor v tom, že rozhodnutia súdov nižších stupňov, vydané v priebehu konania, v danej veci obsahujú rozdielne skutkové zistenia, z čoho sa následne odvíja i to, že odvolací súd dospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, avšak bez toho, že by sám vykonal dokazovanie, a preto postupoval v rozpore s § 213 ods. 1 a 3 O. s. p., dovolací súd poukázal na odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu (č. l. 794), na stranu 8 počnúc tretím odsekom a na stranu 9 prvý odsek.

K názoru generálneho prokurátora, ktorý vzhliadol nesúlad skutkového stavu v tom, že prvostupňový súd nekonštatoval nevzniknutie alebo neplatnosť niektorej z úverových zmlúv, ale konštatoval len reálne neposkytnutie finančných prostriedkov, dovolací súd uviedol, že v súdnej veci je nevyhnutné prihliadať na všetky rozhodnutia súdov nižších stupňov, produkované v priebehu konania tak, ako to už raz dovolací súd deklaroval (č. l. 794). Tým aj na rozsudok súdu prvého stupňa (č. l. 357), ktorého odôvodnenie obsahuje komplexné zhrnutie kľúčových skutočností, a ktorý odvolací súd svojím uznesením (č. l. 537) zrušil. Zo spisového materiálu vyplýva, že po tomto zrušovacom uznesení súd prvého stupňa riadiac sa názorom súdu vyššieho stupňa iba doplnil dokazovanie o zistenie, či bol pôvodný úver podľa úverovej zmluvy č. XX skutočne poskytnutý. Prvostupňovým súdom doplnené dokazovanie však nemalo vplyv na už skoršie závery o platnosti, resp. neplatnosti, úverových zmlúv č. XX a XXX. Nebolo preto možné považovať za správny názor generálneho prokurátora, ktorý je zjavný z jeho tvrdení, že výlučne neposkytnutie finančných prostriedkov bolo dôvodom pre vyhovieť žalobe prvostupňovým súdom. Na záveroch formulovaných v rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 357) sa totiž ďalším dokazovaním smerujúcim iba k posúdeniu otázky poskytnutia finančných prostriedkov nič nezmenilo. Prvostupňový súd už v rozsudku č. l. 357 dospel vo vzťahu k úverovým zmluvám č. XX a XXX k identickým záverom, ktoré konštatuje aj odvolací súd v rozsudku č. l. 702, ktorý je napadnutý týmto mimoriadnym dovolaním. Je preto zrejmé, že obidva súdy nižších stupňov vyjadrili svoje právne názory vo vzťahu k predmetným úverovým zmluvám totožne, a nie je možné tvrdiť, že prvostupňový súd úverové zmluvy nevyhodnotil ako neplatné. Je síce pravdou, že prvostupňový súd nepojal do rozsudku č. l. 606 príslušné časti odôvodnenia svojho rozsudku č. l. 357. Z toho však nemožno vyvodit', že nevychádzal z neplatnosti úverových zmlúv, zvlášť keď odvolací súd vo svojom obširnom zdôvodnení rozsudku č. l. 702 na strane 23 v druhom odseku túto skutočnosť taktiež vyhodnotil rovnakým spôsobom. Tvrdenia generálneho prokurátora o tom, že odvolací súd konštatoval v uznesení č. l. 537 platnosť úverových zmlúv neobstojí nielen z uvedených dôvodov, ale tiež preto, že ak by odvolací súd v tomto svojom skoršom rozhodnutí skutočne konštatoval platnosť úverových zmlúv, nemohol by predsa vo svojom neskoršom rozhodnutí č. l. 702 konštatovať naopak ich neplatnosť, keďže sa sa skutková a právna situácia v období medzi ich vydaniami nijako nezmenila, a doplnené dokazovanie v rámci prvostupňového konania sa týmito otázkami už nezaoberalo.

Dovolací súd v odôvodnení ďalej uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom videl generálny prokurátor predovšetkým v nezohľadnení právnych úkonov účastníkov konania a ich právnych predchodcov, pričom týmito právnymi úkonmi mienil postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu, atď. K tejto dovolacej námietke dovolací súd uviedol, že pokiaľ boli úverové zmluvy tak súdom prvého stupňa, ako aj súdom odvolacím, vyhodnotené ako neplatné, nesú následné úkony znaky právnej

bezvýznamnosti. Postúpiť totiž možno len existujúcu pohľadávku, nie neexistujúcu, a to isté platí o uznaní dlhu, ktorý neexistuje. Z uvedeného dôvodu neobstoja závery generálneho prokurátora o právnej významnosti následných právnych úkonov (postúpenia pohľadávky, uznania dlhu, atď.) pre posúdenie danosti právneho dôvodu plnenia. Na výsledok o dôvodnosti žaloby postačovala skutočnosť vyplývajúca z vykonaného dokazovania, že úverové zmluvy boli neplatné. Žiadne následné právne úkony (postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu) nemohli na tejto neplatnosti úverových zmlúv nič zmeniť.

Za bezpredmetnú považoval dovolací súd aj námietku generálneho prokurátora, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď na str. 5 v odseku piatom mimoriadneho dovolania hovorí o tom, že záver rozsudku odvolacieho súdu o „...právnej situácii, ktorá tu bola založená zákonom.“ (strana 30 rozsudku odvolacieho súdu č. I. 702) môže v súvislostiach tohto rozhodnutia znamenať, že v danej veci je zo zákona vylúčené, že by došlo k skutočnému poskytnutiu finančných prostriedkov z úveru. Vo vzťahu k tejto námietke dal dovolací súd do pozornosti najmä tú skutočnosť, že generálny prokurátor nepoukazuje na konkrétne porušenie zákona, ale iba prezentuje svoj pohľad na možnú interpretáciu vety vytrhnutej z kontextu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Zo žiadnej vety rozsudku odvolacieho súdu č. I. 702 nevyplyva jeho konštatovanie o tom, že: „zo zákona je vylúčené, že by došlo ku skutočnému poskytnutiu finančných prostriedkov z úveru“. V zmysle ust. § 243e a nasl. O. s. p., generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie, ak zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon. V tejto súvislosti dovolací súd uviedol, že je treba prisvedčiť názoru žalobu, obsiahnutom v jeho vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, že nejednoznačný interpretačný výklad jednej vety túto podmienku nespĺňa, a vyslovenie vlastnej pochybnosti o správnosti jeho interpretácie („môže znamenať“) dokazuje, že aj samotný generálny prokurátor si uvedomoval nejednoznačnosť správnosti ním formulovanej interpretácie. Preto nemožno hovoriť o splnení podmienky uvedenej v citovanom ust. § 243e ods. 1 O. s. p., ktorá predpokladá jednoznačné presvedčenie generálneho prokurátora o porušení zákona.

Napokon za nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom označil generálny prokurátor nesúlad záveru odvolacieho súdu o tom, že zmluvy uzavreté pred účinnosťou Obchodného zákonníka, ktoré neboli do jeho účinnosti splatené, sa majú posudzovať podľa Obchodného zákonníka, s ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na rozsah a dôvody uvedené generálnym prokurátorom k tejto námietke, považoval dovolací súd aj túto námietku za neopodstatnenú. Generálny prokurátor totiž tvrdil, že odvolací súd vyslovil záver o tom, že zmluvy uzavreté pred účinnosťou Obchodného zákonníka, ktoré neboli do jeho účinnosti splatené, sa majú posudzovať podľa Obchodného zákonníka. Takýto výsledok odvolacieho súdu však z textu rozsudku odvolacieho súdu (č. I. 702) nevyplyva. Na str. 29 v druhom odseku rozsudku odvolací súd len interpretuje právnu úpravu podľa Obchodného zákonníka, avšak nevyjadruje svoj názor, že úverové zmluvy č. XX a XXX sa majú posudzovať podľa Obchodného zákonníka. Z odseku 3 až 6 na str. 29 rozsudku naopak vyplýva, že odvolací súd spochybnil použitie Obchodného zákonníka a skonštatoval obdobu úpravy úverov v Hospodárskom zákonníku z hľadiska vysvetľovanej problematiky o absolútnych obchodoch.

Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z pohľadu vznesených námietok. Dôvody, ktoré viedli odvolací súd k potvrdeniu rozsudku prvostupňového súdu, ktorý žalobe vyhovel, boli odvolacím súdom dostatočne objasnené v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Z týchto dôvodov preto dovolací súd zamietol mimoriadne dovolanie v celom rozsahu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 4 pred bodkočiarkou O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd na základe ust. § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania, ktoré mu dovolací súd priznal v sume 13 500,86 eur a na ich úhradu zaviazal neúspešného žalovaného.

Ústavný súd Slovenskej republiky, na základe sťažnosti žalovaného, nálezom z 11. júna 2015 č. k. II.

ÚS 777/2014-67 rozhodol, že základné právo obchodnej spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1M Obdo V 3/2012 a jeho rozsudkom z 26. marca 2013 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M ObdoV 3/2012 z 26. marca 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť uhradiť obchodnej spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s., trovy konania v sume 501,34 eur na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Drgonca, DrSc., Klincová 37/B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd v náleze uviedol, že podstatou sťažnosti sťažovateľky bolo namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. 1M ObdoV 3/2012 a jeho rozsudkom z 26. marca 2013, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho z 31. mája 2011 č. k. 1 Obo 107/2010-702.

Ústavný súd v odôvodnení nálezu uviedol, že najvyšší súd ako súd dovolací pri preskúmaní mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora dospel k záveru, že rozsudok najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho č. k. 1 Obo 107/2010702 z 31. mája 2011 je ústavne akceptovateľný. Podľa názoru ústavného súdu tento záver neobstojí.

Podľa názoru ústavného súdu je totiž rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu č. k. 1 Obo 107/2010702 z 31. mája 2011 svojím obsahom protirečivý a nejednoznačný. Táto protirečivosť vyplýva zo snahy konvalidovať príliš „stručné“ - z tohto dôvodu neakceptovateľné (nepresvedčivé) rozhodnutie krajského súdu - a prakticky nahradiť jeho nedostatky vlastnou rekapituláciou argumentácie, resp. dokazovania, obsiahnutej predovšetkým v rozsudku krajského súdu č. k. 49Cb/59/2000357 z 12. septembra 2005. Najvyšší súd ako odvolací súd sa pritom nezaoberal vážnymi nedostatkami doplnenia dokazovania, resp. odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

Prvostupňový rozsudok krajského súdu č. k. 49Cb/59/2000606 z 11. marca 2010 potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu č. k. 1 Obo 107/2010702 z 31. mája 2011 sa podľa názoru ústavného súdu z hľadiska požiadaviek kladených na odôvodnenie rozhodnutia vyznačuje predovšetkým ústavnoprávnou neakceptovateľnosťou, z hľadiska dodržania ústavnoprocesných pravidiel prima facie je chybný a nedostatočný, a to nielen z dôvodu svojej stručnosti eliminujúcej jeho celkovú výpovednú hodnotu, ale najmä z dôvodu opomenutia vykonania základných procesných úkonov, keď nielenže nezrušil uznesenie o skončení dokazovania (obe tieto skutočnosti pritom uvádza aj napadnutý rozsudok, ale bez toho, aby z nich bol vyvedený príslušný záver), ale ho formálne „iba doplnil“ o zistenie, či bol pôvodný úver podľa úverovej zmluvy skutočne poskytnutý. Nenapĺňa ani relevantné procesné ustanovenia o vykonávaní dôkazov a o ich hodnotení, pretože zo strohých „minimalistických“ formulácií nie je jasné, kde a ako nadväzuje na doteraz vykonané dokazovanie, so zreteľom na kľúčový fakt, že v doterajšom priebehu konania rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho či dovolacieho oscillovali medzi dvomi právnymi názormi, na odôvodnenie ktorých nevyhnutne vplýva aj dokazovanie a vyhodnotenie dokazovania uskutočnené lege artis.

Najvyšší súd ako súd odvolací, aj ako dovolací súd a nakoniec aj ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní, pri zisťovaní a vyhodnocovaní nedostatkov v postupe a pri rozhodovaní krajského súdu ako prvostupňového súdu, nebol dôsledný a rezignoval na ich nápravu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd hodnotil postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora sp. zn. 1M Obdo V 3/2012 a jeho napadnutý rozsudok z 26. marca 2013, ktorým zamietol dovolanie, ako nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne

aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom, presvedčivo, zrozumiteľne a jednoznačne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami - v uvedenom prípade s vyhodnotením existencie oboch zmienených dovolacích dôvodov, t. j. inej vady konania a nesprávneho právneho posúdenia veci (chápaných vo vzájomných súvislostiach) - vo vzťahu k potvrdzujúcemu rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu č. k. 1 Obo 107/2010702 z 31. mája 2011, v priamej súvislosti s napadnutým, svojou povahou „konečným“ rozsudkom krajského súdu č. k. 49Cb/59/2000606 z 11. marca 2010 (ale v konečnom dôsledku aj s ďalšími označenými rozhodnutiami prijatými v rámci celého doterajšieho priebehu napadnutého konania vo veci sp. zn. 49Cb/59/2000).

Na základe všetkých uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu č. k. 1M Obdo V 3/2012869 z 26. marca 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1M Obdo V 3/2012 a jeho rozsudkom z 26. marca 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde 54 rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľa aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde najvyššiemu súdu na nové prerokovanie. Uviedol, že po zrušení napadnutého rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd dodal, že v danom prípade bude preto povinnosťou najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným spôsobom sa vyrovnat' s ústavnoprávnymi otázkami procesnoprávneho aj hmotnoprávneho charakteru, s dôvodmi a s argumentáciou, uvedenými v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora [predovšetkým vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 107/2010-702 z 31. mája 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 49Cb/59/2000606 z 11. marca 2010 (v súvislostiach uznesenia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho č. k. 4 Obo 150/2008537 z 29. júna 2009), a v neposlednom rade s rozsudkom krajského súdu č. k. 49Cb/59/2000357 z 12. septembra 2005], to znamená aj s otázkou aplikovateľnosti relevantných právnych predpisov na vec sťažovateľa, pričom ústavný súd týmto nijako neprejudikoval budúce rozhodnutie najvyššieho súdu v tejto veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.) po zrušení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1M Obdo V 3/2012 z 26. marca 2013 a vrátení veci Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 777/2014-67 z 11. júna 2015 súc viazaný právnym názorom ústavného súdu opätovne preskúmal dôvodnosť mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora z 21. júna 2012 podaného na podnet žalovaného z 3. apríla 2012. Mimoriadne dovolanie generálny prokurátor odôvodnil, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol porušený zákon, keďže konanie v predmetnej veci je: a/ postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.), b/ rozsudok odvolacieho súdu je rozhodnutím spočívajúcim na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), čím v zmysle ust. § 243e ods. 1 O. s. p. vyvodil prípustnosť mimoriadneho dovolania.

K písm. a/ generálny prokurátor uviedol tieto skutočnosti:

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho z 31. mája 2011, č. k: 1 Obo 107/2010-702 bol porušený zákon (§ 213 ods. 1 a 3 O. s. p.), keď odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2010, č. k.: 49Cb/59/2000-606, pričom odvolací súd „zosúladil dôkazy, vyhodnotil ich“ a tak dospel k zisteniu, že v danej veci pri úverovej zmluve (ďalej len „ÚV“) č.XX „nedošlo k dohode o celom jej obsahu a vôbec nemožno vyvodit' z celého dokazovania, že táto zmluva vznikla“.

Súd prvého stupňa nezistil skutkový stav tak, že by u niektorej z ÚZ nedošlo k jej vzniku alebo neplatnosti, v odôvodnení prvostupňového rozsudku tieto zmluvy nie sú spochybnené.

Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2009, č. k.: 4 Obo 150/2008-537 ako odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že išlo o platné úverové zmluvy.

K inému skutkovému zisteniu odvolacieho súdu o ÚZ č. XX ako zistil prvostupňový súd došlo bez toho, aby odvolací súd vykonal dokazovanie, čím porušil ust. § 213 ods. 1 a 2 O. s. p.

K písm. b/ nesprávne právne posúdenie veci. K tejto námietke dovolateľ uviedol, že odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku názor, že ostatné listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva žalovaný (postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu, dohoda o prevzatí pohľadávky a pod.) nemohli zmeniť právnu situáciu, ktorá tu bola založená zákonom. Tým, že sa týmito úkonmi nezaoberal a na ne neprihliadal, vec nesprávne posúdil, pretože úkony účastníkov a ich právnych predchodcov, ktoré majú vzťah k plneniu (postúpenie pohľadávky, uznanie dlhu a pod.), sú pre posúdenie danosti právneho dôvodu plnenia právne významné.

Dovolateľ považuje za nesprávne právne posúdenie veci aj záver odvolacieho súdu o právnej situácii, ktorá tu bola založená zákonom ako aj, že zmluvy uzavreté pred účinnosťou Obchodného zákonníka a do jeho účinnosti ktoré neboli splatné, sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, keďže ide o tzv. bankové obchody.

K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci došlo aj v časti rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania.

K mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sa písomne žalovaný a navrhol mu vyhovieť, keďže sa stotožňuje so závermi generálneho prokurátora.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje so správnosťou mimoriadnym dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, keďže neakceptuje dôvody mimoriadneho dovolania a navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť, pričom si uplatnil aj trovy dovolacieho konania.

Dovolací súd postupom podľa ust. § 243i ods. 2 v spojení s ust. § 242ods. 1 O. s. p. opätovne prejednal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bez nariadenia pojednávania a dospel k názoru, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, z čoho následne došlo aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, pričom rozhodnutie súdu prvého stupňa má vady, pre ktoré je potrebné zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa.

K tomuto názoru dovolací súd dospel po podrobnom preskúmaní dôvodov mimoriadneho dovolania, rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 49Cb/59/2000-357 z 12. septembra 2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1 Obdo V 66/2007, ktorým bol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2007, č. k.: 4 Obo 347/2005-457 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2009, č. k.: 4 Obo 150/2008-537, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2005, č. k.: 49Cb/59/2000-357 zrušený, rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2010, č. k.: 49Cb/59/2000-606, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2010, č. k.: 1 Obo 107/2010-702, Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2015, sp. zn.: II. ÚS 777/2014, ako aj spisu sp. zn.: 49/Cb/59/2000.

Následne dovolací súd konštatoval, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho sp. zn.: 1 Obdo V 66/2007 z 29. septembra 2008 bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho z 24. apríla 2007, č. k.: 4 Obo 347/2005-457 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

- rozsudok odvolacieho súdu pre nedostatok a zmätočnosť odôvodnenia je nepreskúmateľný a arbitrárny,
- odvolací súd sa nevysporiadal s názorom súdu prvého stupňa, že finančné prostriedky na základe

úverových zmlúv poskytnuté neboli,
- nevysporiadal sa s platnosťou, resp. neplatnosťou úverových zmlúv,
- neriešil otázky týkajúce sa uznania dlhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalovaného uznesením z 29. júna 2009, č. k. 4 Obo 150/2008-537 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2005, č. k. 49Cb/59/2000-357 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vyslovil názor, že prejav dlžníka - právneho predchodcu žalobcu Saint Nicolaus, š. p., Liptovský Mikuláš, ktorý požiadal 30. júna 1991 Konsolidačnú banku, š. p. ú., Praha, o prevzatie pohľadávky z úverov TOZ v rozsahu 116 823 000,-- Kčs z celkovej čiastky úveru na TOZ k 30. novembru 1990, ktorá bola 146 029 000,--Kčs a zároveň sa zaviazal, že čiastku 116 823 000,-- Kčs zaplatí Konsolidačnej banke, š. p. ú., Praha, najneskôr do 30. septembra 1999 v dielčích splátkach stanovených bankou spolu s úrokom, je uznaním záväzku čo do dôvodu a výšky a bol vykonaný v súlade s ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka. Odvolací súd z prípisu žalobcu z 10. decembra 1998, že žalobca na základe platne postúpenej pohľadávky na Konsolidačnú banku Praha a neskôr na jej právneho nástupcu Konsolidačnú banku Bratislava, akceptoval prechod pohľadávky z úveru TOZ na nového veriteľa a tomu aj celý úver splatil 23. augusta 1999.

Odvolací súd taktiež vyslovil názor, že finančné prostriedky boli právnenému predchodcovi žalobcu poskytnuté platnými úverovými zmluvami č. 13 a č. 273 a že žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky z úverových zmlúv nečerpal a nepreukázal, že plnenie, ktoré poskytol žalovanému, a ktorého vrátenia sa domáha predmetnou žalobou, bolo plnením na iné záväzky.

Dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí nariadil, aby odvolací súd sa vysporiadal s otázkou, či na základe sporných úverových zmlúv č.13 a č. 273 boli aj skutočne finančné prostriedky poskytnuté právnenému predchodcovi žalobcu a v akej výške, čo odvolací uložil súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania.

Súd prvého stupňa následne rozsudkom č. k. 49Cb/59/2000-606 dňa 11. marca 2010 rozhodol tak, že žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 407 696,83 eur a trovy konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia deklaruje, že prvostupňový súd v intenciách odvolacieho súdu zisťoval, kedy a v akej sume boli poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi.

Z popísaného zistenia, ktoré je zmätočné, nemožno jednoznačne ustáliť, že finančné prostriedky - čerpanie úveru TOZ poskytnuté boli, resp. neboli a dovolací súd je názoru, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie v otázke poskytnutia-čerpania úveru TOZ.

Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudkom z 31. mája 2011, č. k.: 1 Obo 107/2010-702 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom v odôvodnení konštatoval, že po procesnej stránke je odvolanie nedôsledne vypracované hlavne obsahovej časti. Vytkol súdu prvého stupňa stručnosť rozsudku, čo ospravedlnil tým, že pokiaľ dôsledne zainteresovní na tomto spore poznali obsah spisov a listinné dôkazy, ani jeho stručné odôvodnenie nespôsobilo jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Ďalej odvolací súd uviedol, že pri rešpektovaní § 212ods. 1 O. s. p. zosúladiť dôkazy, vyhodnotil ich a vyvodil právny záver. Následne odvolací súd skúmal platnosť (neplatnosť) úverových zmlúv č. XX a č. XXX, Úverovú zmluvu č. XX vyhodnotil ako neplatnú, keďže nedošlo k dohode o celom jej obsahu, a teda k platnému uzatvoreniu tejto zmluvy nedošlo a ani k plneniu z nej nedošlo. Ďalej vyčíta, že v spise nie je založený originál úverovej zmluvy č. XXX. K námietke vznesenej žalovaným o premlčaní nároku žalobcu, odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa sa s ním kvalifikovane vysporiadal, pričom o skutkovej a ani právnej stránke ani len napadnuté nebolo. Odvolací súd vyslovil aj názor, že zmluvy uzavreté pred účinnosťou Obchodného zákonníka a do jeho účinnosti neboli splatené, sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, keďže ide o tzv. bankové obchody (§ 763 Obch. zák.). Následne vyslovil, že nie je tak jednoznačné použitie Obchodného zákonníka, ale úprava bankových úverov podľa HZ mala porovnateľné znaky absolútneho obchodu aj podľa Obchodného zákonníka.

Dovolací súd následne konštatoval, že odvolací súd síce uznal, že rozsudok súdu prvého stupňa nemá parametre vyžadované podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ale nápravu nezjednal. Taktiež odvolací súd porušil ust. § 213 ods. 1 a 3 O. s. p., keď na pojednávaní nevykonával dokazovanie, ale „zosúladiť“ dôkazy, vyhodnotil ich a vyvodil právny názor, čím bola žalovanému takýmto postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd nerešpektoval názor vyslovený v predchádzajúcich rozhodnutiach o platnosti ÚZ č. XX a č. XXX, bez toho, aby vykonal v tomto smere dokazovanie, ktoré by následne podporilo jeho názor na neplatnosť ÚZ č. XX. Rovnako sa po právnej stránke vysporiadal o námietkou premlčania a jednoznačne nevyslovil, či pri prejednávaní a rozhodovaní predmetného sporu treba postupovať podľa Obchodného zákonníka (§ 763 Obch. zák.), alebo sa použijú ustanovenia Hospodárskeho zákonníka.

Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k názoru, že rozsudok odvolacieho súdu č. k. 1 Obo 107/2010-702 trpí vadami, pre ktoré je potrebné ho zrušiť (tolerovanie vady rozsudku súdu prvého stupňa spočívajúcej v jeho neodôvodnení -arbitrárnosti, nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu č. k. 4 Obo 150/2008-537), pričom odvolací súd následne sám porušil ust. § 213 ods. 1 a 3 O. s. p., ako aj ust. § 157 ods. 2 O. s. p., keď nezaujal právne stanovisko, ktorý právny predpis je potrebné v danej veci aplikovať, nevysporiadal sa s otázkou premlčania, čím sa rozsudok odvolacieho súdu stal protirečivý, a to aj vo vzťahu k jeho názoru na platnosť úverovej zmluvy č. XX.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dospel k záveru, že aj rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 49Cb/59/2000-606 z 11. marca 2010 vykazuje vady (zmätočnosť rozsudku - jeho neodôvodnenie a neviazanie sa právnym názorom najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, vyjadreného v jeho uznesení č. k. 4 Obo 150/2008-537 z 29. júna 2009), najvyšší súd v súlade s ust. § 243b ods. 3 O. s. p. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj rozsudok odvolacieho súdu, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa ,aby v novom konaní postupoval v naznačenom smere, t. j. doplnil dokazovanie a rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v jeho uznesení č. k. 4 Obo 150/2008-537 a následne vo veci znova rozhodol. Právny názor najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, je pre súd prvého stupňa záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.